

Tyskland må springe med på det Nye Silkevejs-tog!

Af Helga Zepp-LaRouche

Det er uden for enhver tvivl en af de vigtigste, strategiske udviklinger, at både præsidenten for FN's Generalforsamling, Peter Thomson, og den nye FN-generalsekretær, Antonio Guterres, har annonceret FN's fulde samarbejde med Kinas initiativ for Den Nye Silkevej. Guterres understregede: »Xi Jinpings vision er den eneste fremtid for menneskeheden på denne planet! FN vil samarbejde med Kina om at fremme fred og udvikling i verden, og målet er at virkeliggøre et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid.«

Det er ikke alene fuldstændig sandt, for Kinas koncept for Den Nye Silkevej har i løbet af de seneste tre et halvt år for længst udviklet sig til et unikt, strategisk initiativ, der går langt ud over oldtidens originale Silkevejs dimensioner og er blevet til en udviklingsstrategi for alle kontinenter på Jorden.

18. marts, 2017 – Mere ubehagelig kunne stemningen mellem forbundskansler Angela Merkel og den amerikanske præsident Donald Trump næppe have været under Merkels besøg i Det Hvide Hus. Ingen håndtryk for kameraerne, knap nogen øjenkontakt, og for det meste misfornøjede miner hos dem begge. Ikke alene er kemien mellem de to ikke god, men det er også åbenbart, at der i den aktuelle, transatlantiske geometri ikke kan findes nogen løsning på spændingerne. Ikke desto mindre er der en løsning i sigte, men den findes på et helt andet, højere plan: win-win-samarbejdet med Kina og Den Nye Silkevej, som både USA og Tyskland er blevet inviteret til at deltage i.

*I betragtning af, at valget af Trump betød et nederlag for Hillary Clintons neoliberale, neokonservative politik, Clinton, som Trump kaldte 'Amerikas Angela Merkel', og at Merkel blev anset for at være 'Obamas nærmeste allierede', kunne man ikke forvente, at de to ville være på bølgelængde. *New York Times* havde således følgende titel på sin dækning, 'Merkel møder Trump, forsvareren versus udbryderen'. Da en korrespondent fra *Die Welt*, under en fælles pressekonference, forsøgte at provokere Trump ved at rejse spørgsmålet om anklagerne om, at britisk efterretningstjenestes GCHQ havde aflyttet ham for Obama-administrationen, vendte Trump sig mod Merkel og kommenterede humoristisk: 'så har vi i det mindste noget til fælles'. Det høstede Trump latter for, mens fr. Merkel knap kunne mønstre et smil.*

Lignende uoverensstemmelser kom op til overfladen ved G20-finansministermødet i Baden-Baden, hvor de ikke kunne blive enige om formuleringer omkring »protektionisme« og »fair trade«.

Dynamikken, skabt af Kinas diplomatiske initiativer for at forberede Bælt & Vej-forummet den 14.-15. maj i Beijing, er langt mere lovende. Flere end 20 statschefer, over 100 ministerdelegationer, flere end 150 ledere af store organisationer og 1200 delegationer, bestående af videnskabsfolk, industrichefer og økonomer, har allerede givet tilsagn om deltagelse. Rådgiver til det kinesiske statsråd Yang Jiechi, der har ansvaret for forberedelserne til og koordineringen af konferencen, mødtes i slutningen af februar med præsident Trump og så godt som alle medlemmerne af Trump-teamet i Washington. Kort efter kom Trumps invitation til præsident Xi Jinping, til et todages arbejdstopmøde, der skal finde sted den 6.-7. april i Mar a Lago, Trumps ejendom i Florida. Til forskel fra den japanske premierminister Abes besøg, som Trump tidligere har inviteret til sin ejendom, vil det under mødet med den kinesiske præsident ikke komme til at handle om golf, men derimod om et omfattende, amerikansk-kinesisk samarbejde om økonomiske og strategiske spørgsmål.

Under en pressekonference den 10. marts med *China Daily*, på sidelinjen af den Nationale Folkekongres i Beijing, understregede Yang Jiechi, at det er en del af konferencens mål at konsolidere en »bred, international konsensus til Bælt & Vej-initiativet«. Det er, sagde han, Kinas idé, men det bliver ikke et solonummer fra Kinas side; en bedre sammenligning ville være en symfoni, der opføres af et orkester, bestående af alle deltagende lande.

Det er uden for enhver tvivl en af de vigtigste, strategiske udviklinger, at både præsidenten for FN's Generalforsamling, Peter Thomson, og den nye FN-generalsekretær, Antonio Guterres, har annonceret FN's fulde samarbejde med Kinas initiativ for Den Nye Silkevej. Guterres understregede: »Xi Jinpings vision er den eneste fremtid for menneskeheden på denne planet! FN vil samarbejde med Kina om at fremme fred og udvikling i verden, og målet er at virkeliggøre et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid.«

Det er ikke alene fuldstændig sandt, for Kinas koncept for Den Nye Silkevej har i løbet af de seneste tre et halvt år for længst udviklet sig til et unikt, strategisk initiativ, der går langt ud over oldtidens originale Silkevejs dimensioner og er blevet til en udviklingsstrategi for alle kontinenter på Jorden.

Ingen kan bestride, at de mange hundrede projekter, der befinder sig på forskellige stadier af realisering, i forrygende tempo er i færd med at nærme

sig det koncept, som vores forlag, *EIR*, allerede i 2014 foreslog i sin omfattende, 370 sider lange rapport, [»Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«](#).

Med andre ord, så bliver Kina og flere end 70 nationer nu officielt støttet af FN i at virkeliggøre den Alliancefri Bevægelses gamle drøm om en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. Og det er ligeledes ubestrideligt, at ideerne og principperne nu gennemføres på internationalt plan, som Lyndon LaRouche i over 50 år har kæmpet for, som den tunesiske diplomat dr. Ahmed Kedidi for nylig fremførte i en bemærkelsesværdig [artikel i Qatar-avisen Al-Sharq](#).

Selvfølgelig står betydelige og eksistentielle trusler i vejen for denne vision om en forenet menneskehed, som hidtil kun er blevet tænkt af filosoffer som Konfucius, Sri Aurobindo, Nicolaus Cusanus eller Leibniz. Akutte eksempler ses i den ekstremt farlige konflikt omkring de nordkoreanske raketprøveaffyringer som reaktion på deployeringen af THAAD-raketforsvarssystemet i Sydkorea og de amerikansk-syd-koreanske militærmanøvrer, såvel som også den kun indledningsvist løste krise i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, eller krisen i Ukraine, der nu igen tilspidses. Og selvfølgelig vil denne krises pragmatikere og kulturpessimister med argumenter i Aristoteles' ånd som bevis herfor anføre, at målet med en fælles fremtid for menneskeheden er en uopnåelig utopi.

Men den direkte modsatte tankegang er nødvendig. Hvis vi, i menneskehedens fremtidige, fælles interesse, med vores bevidste viljes medvirken, beslutter os for en vision om, hvor menneskeheden skal befinde sig om 10, 100 eller 1000 år, så kan man udtænke et højere fornuftsplan, på hvilket konflikterne på et lavere plan vil være ophævet. Kinas initiativ med Den Nye Silkevej, hvori alle nationer kan deltage i et win-win-samarbejde, udgår netop fra denne tilgang.

Det vil meget snart vise sig, at Trump kun kan opfylde sit løfte om at forny USA's infrastruktur, hvis lande, der har stor ekspertise inden for dette felt, som Kina, Japan eller Tyskland, deltager i det.

Lige så klart er det, at en fortsat disintegration af Europa kun kan stoppes, hvis de europæiske nationer beslutter sig til at opbygge Balkan og Sydeuropa økonomisk sammen med Kina, inden for rammerne af Den Nye Silkevej. Konflikten omkring den Koreanske Halvø kan kun løses, hvis Nord- og Sydkorea vender tilbage til den fælles udviklingsstrategi, som den netop afsatte præsident Park, efter pres fra Obama-administrationen, havde afsluttet, hvilket kun er tænkeligt, hvis man ser de to koreanske nationer indlejret i Den Nye Silkevejs dynamik.

Og Europa ville måske igen kunne tale om et vestligt værdifællesskab, hvis det

opgav det usigelige forsøg på at organisere afskyelige aftaler om opsamlingslejre, som i mellemtiden er blevet til fængsler, for flygtninge, og i stedet går med i en reel udviklingsstrategi for Sydvestasien og Afrika. Dette forudsætter imidlertid, at repræsentanterne for det arrogante, neoliberale, transatlantiske establishment kommer ned fra deres høje hest – eller i modsat fald erstattes af andre politiske kræfter.

Det kan synes urealistisk for mange af samtidens mennesker, men vi er nu kommet til det tidspunkt i universalhistorien, hvor man må benytte de bedste ideer, som menneskehedens store tænkere har frembragt. Et af de vigtigste koncepter af denne art er den tankegang, som Nicolaus Cusanus har udviklet med *coincidentia oppositorum*, modsætningernes sammenfald. Nicolaus var helt klar over – og har skrevet dette – at han hermed tænkte noget, som ingen før ham nogensinde havde tænkt. Men med denne videnskabelige metode lagde han ikke alene grunden til Den Westfalske Fred, men også til skabelsen af nye opdagelser inden for videnskaberne og den klassiske kunst.

Hvis vi i dag ønsker at løse menneskehedens problemer, må vi udgå fra netop denne Cusanus' tilgang, der er beslægtet med konfuciansk tankegang, på hvilken Xi Jinpings vision bygger. Læsning af Nicolaus Cusanus' *De Docta Ignorantia* ('Om lærd uvidenhed') og det dertil hørende forsvarsskrift kan stærkt anbefales til fordybelse af denne tilgang. [\[1\]](#)

[\[1\]](#) Se: [»En dialog mellem kulturer – En hyldest til Nicolaus af Cusa«](#), tale af Helga Zepp-LaRouche i anledning af 600-året, i 2001, for Cusanus' fødsel.